

การบริหารการกำกับสื่อโทรทัศน์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเลียนแบบของวัยรุ่น
ในพื้นที่อีสานตอนล่าง

Management on Controlling Television Medias Influencing Imitation Behaviors of Teenagers
in Southern Part of the Northeastern Region of Thailand

กวิล ชัยเกียรติ¹ บุญเลิศ ไพรินทร์² สติติย์ นิยมญาติ³ วรางคณา โพธิรักษ์⁴

¹นักศึกษาคณะรัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

²อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

^{3,4}อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

*E-mail.

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเลียนแบบของวัยรุ่นในพื้นที่อีสานตอนล่าง และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเลียนแบบของวัยรุ่นในพื้นที่อีสานตอนล่าง วิจัยโดยเก็บข้อมูลภาคสนาม โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราชประจำจังหวัดอุบลราชธานี โรงเรียนศรีสะเกษวิทยาลัยประจำจังหวัดศรีสะเกษ โรงเรียนโยธินวิทยาตามประจําจังหวัดยโสธร และโรงเรียนอำนาจเจริญประจำจังหวัดอำนาจเจริญ จำนวน 366 ราย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา และสถิติเชิงอนุมาน ผลการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 16 ปี เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ละครโทรทัศน์ที่มักมีภาพและมีเนื้อหาที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ได้มากที่สุด ได้แก่ ละครอาชญากรรม สืบสวน และละครโทรทัศน์ที่มักมีเสียงที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ ได้มากที่สุด ได้แก่ ละครแนวลึกลับ สื่อที่มักมีภาพที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ และมีเนื้อหาที่กระทบความรู้สึกโกรธ เกลียด แค้น หรือเศร้า เสียใจอย่างรุนแรง ได้แก่ สื่อโทรทัศน์ สื่อที่มักมีเสียงที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ ได้แก่ ภาพยนตร์ ระดับของพฤติกรรมการเลียนแบบด้านการแต่งกาย การใช้สินค้ามีเยื่อ และการใช้ภาษาพูดจากดาราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์อยู่ในระดับมาก ระดับของพฤติกรรมการเลียนแบบด้านการแสดงออกจากดาราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ของนักเรียนมักแสดงออกตามความพอใจของตนเองอยู่ในระดับมาก นักเรียนมักแสดงออกตามที่ผู้ปกครองต้องการอยู่ในระดับปานกลาง และผลการทดสอบสมมุติฐาน พบว่า ความรุนแรงที่อยู่ในสื่อโทรทัศน์มีผลต่อพฤติกรรมการเลียนแบบด้านการแสดงออกที่ทำให้นักเรียนมักแสดงออกตามแบบดาราที่นักเรียนชื่นชอบมากกว่าสื่อภาพยนตร์ และสื่ออินเทอร์เน็ต ความรุนแรงที่อยู่ในสื่อโทรทัศน์มีผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกของนักเรียนมากกว่าสื่อภาพยนตร์ และสื่อโทรทัศน์มีผลต่อพฤติกรรมการเลียนแบบของนักเรียนมักแสดงออกตามแบบดาราที่เห็นตามแบบละคร และมักแสดงออกตามแบบดาราที่นักเรียนชื่นชอบ สำหรับสัมภาษณ์ข้อมูลเชิงคุณภาพกับผู้ที่เป็นกรรมการกำกับการนโยบาย และผู้ผลิตละครโทรทัศน์ พบว่า ละครโทรทัศน์มีผลอย่างมากต่อพฤติกรรมการเลียนแบบของวัยรุ่นทั้งบทสนทนาการใช้ภาษาคำนิยม และรสนิยมทางเพศ หากผู้กำกับหรือ คนผลิตไร้จริยธรรม ทำรายการที่ไม่รับผิดชอบต่อสังคมก็อาจจะเกิดปัญหาตามมา นอกจากนี้สื่อปัจจุบันสามารถเลี่ยงจากออกอากาศปกติไป satellite, social, online ที่ไม่สามารถควบคุมเนื้อหาได้จึงควรนำจะตั้งหน่วยงานอิสระเข้าไปช่วย เช่น สมาคมสื่อ สมาคมเกี่ยวกับผู้ผลิต สคบ เข้ามาช่วยดูแลและวางกฎระเบียบออกมาเพื่อควบคุมป้องกันภัยและมีบทลงโทษที่เด็ดขาดเพราะออนไลน์เป็นช่องทางหลักกลุ่มเยาวชนและวัยรุ่นที่จะส่งผลต่อพฤติกรรมการเลียนแบบ

คำสำคัญ: วัยรุ่น, พฤติกรรมการเลียนแบบ

Abstract

This research aimed to investigate teenagers' imitation behaviors in southern part of the northeastern region of Thailand, and factors affecting imitation behaviors of teenagers and suggest improvements on those behaviors of the teenagers in the southern part of northeastern region of Thailand. Field research was a methodology. Survey questionnaires were used to collect data from the

sample groups: 366 high school students in Benjamamaharach school in Ubonratchathani, Srisaket Wittayalai school in Srisaket, Yasotornpittayakom school in Yasotorn, and Amnajaroen school in Amnajaroen. Data analysis was done using descriptive statistic and estimation statistics.

The results revealed that most questionnaire respondents were female with the age of 16 and studying in Mathayomsuksa 4 and 6. TV soap operas containing most horrified and poignant images were crime and investigation stories. TV soap operas containing most horrifying and shocking sounds were mysterious stories. The medias showing contents with hatred, and extreme sadness were mostly found in the TV medias . The medias with horrifying, and be touched sounds were mostly found in movies. The level of behavior imitation in terms of dressing, using brand name products, and the usage of verbal language was high. The imitation behavior from the casts was satisfactorily expressed by the students at a high level. The students acted according to their parents' needs at a moderate level. The hypothesis test showed that violence in TV medias affected the students' imitation behavior by copying behaviors of celebrities more than movie medias and internet. Violence in TV media had more effects on the students' behavior than movie media. TV media had impacts on students' imitation behavior that they copied behaviors from the characters and the celebrities they admired. For qualitative interviewing with the policy committees and soap opera producers, it showed that soap opera greatly affected imitation behavior of teenagers in terms of language, values, and sexual orientation. If the producers lacked morals and produced socially irresponsible TV programs, this could cause problems in the future. In addition, today's medias could change their broadcasting methods to satellite, social media, and online, causing uncontrollable contents. There should be organizations such as media association, content producer association, and the office of the consumer protection board to oversee and formulate rules to control violators since online media was the main channel that affected teenagers' imitation behavior. Even though all of the problems couldn't be solved at once, it was better than having no policy.

Keywords: Teenagers, imitation behavior

1. บทนำ

วัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลงสำคัญช่วงหนึ่งของชีวิต เนื่องจากอยู่ในช่วงของวัยเชื่อมต่อระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ ซึ่งมีพัฒนาการอย่างรวดเร็วทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม กล่าวคือ ร่างกายเจริญเติบโตเข้าสู่สภาวะทางเพศ มีอารมณ์แปรปรวน อ่อนไหวง่าย มีปัญหาด้านการปรับตัว สมองเจริญเติบโตเต็มที่ มีความสามารถในการคิดหาเหตุผลในเชิงนามธรรมได้เท่าผู้ใหญ่ แต่ยังคงต้องประสบการณ์ในชีวิต (เบญจา รักพงษ์, 2542) ซึ่งถือว่าเป็นช่วงระยะเวลาที่มีความสำคัญที่จะสร้างเสริมคุณภาพปลูกฝังแบบแผนการดำเนินชีวิตที่เหมาะสม เพื่อที่จะได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่อย่างมีคุณภาพ และมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง ในปัจจุบันประเทศไทยเรามีประชากรวัยรุ่นอายุ 10-24 ปี ประมาณ 17 ล้านคนหรือร้อยละ 27 ของประชากรทั้งหมดของประเทศและวัยรุ่นกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่สำคัญของประเทศต่อไปในอนาคต (วิโรจน์ อารีกุล, 2545) ปัจจัยที่มีอิทธิพลทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมก้าวร้าว คือ การเลียนดูของครอบครัว การอบรมสั่งสอนของครู

อาจารย์ อิทธิพลของเพื่อน อิทธิพลของการรับสื่อ อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างในช่วง 13-15 ปี ได้รับอิทธิพลจากการเลียนดูจากครอบครัวมากที่สุด วัยรุ่นหญิงได้รับอิทธิพลจากการเลียนดูของครอบครัว และอิทธิพลของสื่อมากกว่าเพศชาย วัยรุ่นชายได้รับอิทธิพลของการอบรมสั่งสอนของครู อาจารย์ อิทธิพลของเพื่อน และอิทธิพลของสื่อมากกว่าผู้หญิง (สุพัฒน์ ไตรวิจักขณ์ชัยกุล, 2551) โทรทัศน์เป็นช่องทางส่งสารได้โดยใช้ทั้งคำพูดและส่งภาพออกอากาศไปยังผู้ชมได้ เหตุการณ์ต่างๆจะปรากฏขึ้นบนจอโทรทัศน์ มีการเคลื่อนไหว มีคำพูดประกอบ ทำให้ผู้รับสารสามารถทำความเข้าใจได้ง่ายกว่าสื่ออื่นๆ สื่อโทรทัศน์เราได้ฟังได้เห็นทั้งภาพที่ไม่ใช่ภาพนิ่งมีสีสันเหมือนธรรมชาติและชีวิตจริงหรืออาจจะเป็นภาพลวงตาที่จำลองโดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ที่เรียกว่า multimedia virtual reality ทำให้คุณภาพด้านความสามารถของสื่อที่ส่ง หรือเข้าสู่สัมผัสของเราสามารถทำได้อย่างได้ผลที่สุดเรียกว่าอยู่ภายใต้อาณาจักรการจูงใจของสื่อระดับเสพติดที่สำคัญที่สุดคือทางทีวีนั่นเอง (อานันท์ ปันยารชุน, 2541) ละครโทรทัศน์

เป็นเรื่องราวประเภทไหนที่กล่าวถึงตัวบุคคล การกระทำ และมีโครงเรื่องที่แน่นอน เรื่องดังกล่าวนี้เป็นแสงสลัวอยู่ระหว่างโลกแห่งความเป็นจริงและโลกแห่งสัญลักษณ์ที่เราสามารถเห็นได้ง่ายกว่า ละครโทรทัศน์นั้นเป็นส่วนผสมระหว่างเค้าโครงเรื่องที่แต่งขึ้นมา หากแต่ถ้าฉากละคร การแต่งกาย บทสนทนานั้นล้วนแต่เป็นความจริงทั้งสิ้น เพราะตัวละครในละครจะใช้ประโยคสนทนาที่เหมือนกับคนในสังคมจริงที่ใช้กันอยู่ ถึงแม้ว่าละครโทรทัศน์จะมีฐานะเป็นละครยอดนิยมของผู้ชมแต่ในทางตรงกันข้าม สถานภาพของละครโทรทัศน์กับตกต่ำเมื่อเทียบกับรายการอื่นๆ ละครโทรทัศน์ถูกมองว่าเป็นงานที่ไร้ศิลปะทางการแสดง ไม่มีรสนิยม และน้ำเน่าซึ่งวนเวียนอยู่แต่เรื่องชู้สาว ปัญหาแม่ผัวลูกสะใภ้ เค้าโครงเรื่องซ้ำซาก และนำกลับมาสร้างใหม่ (กนกพร จันทเวช, 2550) ในละครโทรทัศน์จึงสามารถถ่ายทอดได้อย่างดี ผู้รับชมรู้ อุดมการณ์เหล่านั้นอย่างไม่รู้สีกตัวว่าถูกบังคับให้รับ การรับชมละครโทรทัศน์นั้นผู้ชมมีจุดหมายต่างกัน เช่น เพื่อ หลีกหนีจากความซ้ำซากจำเจที่ดำเนินอยู่ มีลักษณะเป็น Escapist หรืออาจรับชมเพื่อชดเชยสิ่งที่ขาดหายไปหรือไม่ สามารถแสวงหาได้ในชีวิตจริงของตนเอง (กาญจนา แก้วเทพ, 2543) จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันละครโทรทัศน์มี อิทธิพลและบทบาทต่อสังคมไทยเป็นอย่างมาก ทั้งแทรกซึมเข้าไปทุกสถาบันของสังคม ไม่ว่าจะเป็นการเมือง การศึกษา วัฒนธรรม และครอบครัว ซึ่งจะเห็นได้ว่าละครโทรทัศน์ได้ส่งผลกระทบต่อทุกสถาบันทางอ้อม คือ การนำข้อมูลข่าวสารและความบันเทิง และโทรทัศน์ยังมีส่วนสำคัญในการเผยแพร่วัฒนธรรมทางเทคโนโลยีที่สามารถทำให้เราสร้างจินตนาการไปกับข้อมูล ความบันเทิงต่างๆ ได้ขีดจำกัด ความนิยม ในการรับสื่อโทรทัศน์ ถึงการเปิดรับชมสื่อต่างๆ และเนื้อหาที่นำเสนอสื่อต่างๆ อย่าง ต่อเนื่อง ผู้ชมได้มีพฤติกรรมการเปิดรับชมรายการ ประเภทบันเทิงสูงสุด (ธนวุฒิ เศรษฐฤทธิ, 2554) นักแสดง ละครโทรทัศน์ผู้ที่ได้รับสวมบทบาทการแสดงเพื่อถ่ายทอด จากเรื่องราวบทประพันธ์ก็นับเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ วัยรุ่นเลียนแบบพฤติกรรมเป็นอย่างมาก ยิ่งนักแสดงละคร โทรทัศน์แสดงได้สมบทบาทมากเท่าไรคนดูก็ยิ่งพากันชื่นชอบมากขึ้น พยายามที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของ นักแสดงละครโทรทัศน์ต้นแบบ เพราะคิดว่าถ้าทำตาม หรือเลียนแบบนักแสดงละครโทรทัศน์ต้นแบบบุคคลนั้น เหมือนกับว่าตนเองได้รับการชื่นชอบจากสังคม เช่นเดียวกันจึงทำให้นักแสดงละครโทรทัศน์ต้นแบบมี อิทธิพลต่อวัยรุ่นเป็นอย่างมาก และสื่อเองก็มีบทบาทใน การชักนำเรื่องราวต่างๆ ของนักแสดงละครโทรทัศน์

ต้นแบบบุคคลนั้นมาถ่ายทอดได้เกือบตลอดเวลา เช่น กรณี ขาวที่นักแสดงละครโทรทัศน์ต้นแบบมีบุตรกับนักแสดง ละครโทรทัศน์ที่เล่นละครด้วยกันโดยไม่ได้มีการจดทะเบียนสมรสกันนับเป็นอีกพฤติกรรมหนึ่งที่วัยรุ่นจะ เลียนแบบได้ เพราะคิดว่านักแสดงโทรทัศน์ต้นแบบทำได้ และไม่ได้เสียหายอะไร (ธนวุฒิ เศรษฐฤทธิ, 2554) ความ รุนแรงของสื่อได้เพิ่มความเป็นไปได้ของพฤติกรรมความ รุนแรงและความก้าวร้าวทั้งในทันทีและในระยะยาว ซึ่ง ความรุนแรงของสื่อได้ส่งผลกระทบต่อตรงพอดประมาณ ต่อรูปแบบของพฤติกรรมความรุนแรง รวมทั้งบทละครใน ระยะสั้นที่สื่อไปในทางความรุนแรงจะเป็นตัวกระตุ้นที่มี แนวโน้มต่อพฤติกรรมการเล่นแบบ ส่วนในระยะยาว ผลกระทบจะผ่านหลายประเภทของกระบวนการเรียนรู้ที่ นำมาสู่ความรุนแรงอย่างถาวร (Craip A. Andersun, 2003) นอกจากนี้สื่อภาพยนตร์และเกมมีความสัมพันธ์ กับพฤติกรรมความรุนแรงของเยาวชน โดยเฉพาะใน ครอบครัวยากจนที่พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาเอาใจใส่เลี้ยงดูลูก เนื่องจากมีแต่ทำงานหาเงินเลี้ยงครอบครัว ทำให้เยาวชน รับชมความรุนแรงที่อยู่ในภาพยนตร์โดยไม่มีผู้คอยให้ คำอธิบายถึงความถูกต้องด้านจริยธรรม ทำให้เนื้อหา และ พฤติกรรมความรุนแรงเหล่านั้นส่งผลให้เกิดทัศนคติและ พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม (Priscilla Offenbauer and Alice Buchalter, 2011) สาเหตุหลักที่ทำให้เกิด พฤติกรรมความรุนแรงในเด็กและเยาวชนประกอบด้วย หลายด้าน คือ ด้านสภาพแวดล้อมในครอบครัว ได้แก่ ความสัมพันธ์ที่อ่อนแอ การเลี้ยงดูและการติดตามที่ไม่มี ประสิทธิภาพ สภาพการใช้ความรุนแรงภายในครอบครัว ตลอดจนการได้สัมผัสกับค่านิยม ทัศนคติ และการ ตอบสนองทางอารมณ์ที่ส่งเสริมการใช้ความรุนแรงต่างๆ ซึ่งความรุนแรงที่เด็กและเยาวชนสัมผัสนี้ หมายถึงความ รุนแรงที่พบเห็นจริงและความรุนแรงที่อยู่ในสื่อโทรทัศน์ (Delbert S. Elliott, 2008)

2. วิธีวิจัย

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเล่นแบบของวัยรุ่นโดยเฉพาะในเขตอีสานตอนล่าง
2. เพื่อเสนอแนะให้มีการเพิ่มประสิทธิภาพในการควบคุมดูแลสื่อ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ละครโทรทัศน์ หมายถึง รายการที่นำเสนอรูปแบบเรื่องราวโดยใช้การแสดง การกระทำและบทสนทนาเป็นตัวดำเนินเรื่องมีเนื้อหาหลายรูปแบบ และ

นำเสนอทางสื่อในรูปแบบต่อเนื่องหลายตอนจบ เช่น โทรทัศน์

2. ความรุนแรงที่อยู่ในสื่อ หมายถึง การนำเสนอของสื่อที่มีความรุนแรงทั้งด้านภาพ เสียงและเนื้อหา

3. วัยรุ่น หมายถึง เยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15-19 ปี และกำลังศึกษาอยู่มัธยมตอนปลาย

4. พฤติกรรมการเลียนแบบ หมายถึง วัยรุ่นที่เกิดการเลียนแบบด้านค่านิยม และการเลียนแบบด้านพฤติกรรมการเลียนแบบการแต่งกาย การใช้สินค้า และการใช้ภาษา เช่น ความหุนหันหรือฟุ่มเฟือย แฟชั่นการแต่งกาย การพูดจาก้าวร้าวหรือรุนแรงจากการเปิดรับชมสื่อละครโทรทัศน์

สมมติฐานการวิจัย

ความรุนแรงที่อยู่ในสื่อต่างกันจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเลียนแบบที่แตกต่างกัน

จากการศึกษาของ พรินซิลลา ออฟเฟนฮอย และอลิซ บูชาลเทอร์ (Priscilla Offenhauer and Alice Buchalter, 2011) ได้ศึกษาเรื่องความรุนแรงในเยาวชนที่พบว่าสื่อภาพยนตร์และเกมส์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความรุนแรงของเยาวชนโดยเฉพาะในครอบครัวยากจนที่พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาเอาใจใส่เลี้ยงดูลูก เนื่องจากมีแต่ทำงานหาเงินเลี้ยงครอบครัวทำให้เยาวชนรับชมความรุนแรงที่อยู่ในภาพยนตร์และเกมส์โดยไม่มีผู้คอยให้คำอธิบายถึงความถูกต้องด้านจริยธรรม ทำให้เนื้อหาและพฤติกรรมความรุนแรงเหล่านั้นส่งผลให้เกิดทัศนคติและพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม นอกจากนี้แคริก เอ แอนเดอร์สัน (Craig A. Anderson, 2003) ได้ศึกษาเรื่องอิทธิพลความรุนแรงของสื่อต่อเยาวชน (The Influence of Media Violence on Youth) โดยศึกษาด้านความรุนแรงทางสื่อทีวี ภาพยนตร์ วิดีโอเกมส์ และดนตรี ก็พบว่าความรุนแรงของสื่อได้เพิ่มความเป็นไปได้ของพฤติกรรมความรุนแรงและความก้าวร้าวทั้งในทันทีและในระยะยาว ซึ่งความรุนแรงของสื่อได้ส่งผลกระทบต่อรูปแบบของพฤติกรรมความรุนแรง จากบทละครในระยะสั้นที่สื่อไปในทางความรุนแรงจะเป็นตัวกระตุ้นที่มีแนวโน้มต่อพฤติกรรมการเลียนแบบและและเมื่อไหร่ที่ความรุนแรงของสื่อได้เพิ่มขึ้นจะนำไปสู่ความก้าวร้าวและความรุนแรงที่เพิ่มขึ้น ซึ่งเนื้อหาของสื่อ เช่น สิ่งดึงดูดใจกระทำ ความผิดสามารถมีอิทธิพลต่อระดับความรุนแรงของความก้าวร้าว และเดลเบิร์ต เอลเลียต (Delbert S. Elliott, 2008) ได้ศึกษาเรื่องความรุนแรงในเด็กและเยาวชนก็พบว่าเด็กและเยาวชนที่พบเห็นจริงและความรุนแรงที่อยู่

ในสื่อโทรทัศน์จะแสดงพฤติกรรมความรุนแรงมากกว่าคนปกติถึงร้อยละ 40

วิธีดำเนินการวิจัย

ใช้การวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methodology) คือ การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมาจากโรงเรียนประจำจังหวัดตามพื้นที่อีสานตอนล่าง ได้แก่ โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัดอุบลราชธานี โรงเรียนศรีสะเกษวิทยาลัย ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัดศรีสะเกษ โรงเรียนยโสธรพิทยาคม ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัดยโสธร และโรงเรียนอำนาจเจริญ ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัดอำนาจเจริญ

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ประชากรในการวิจัย คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับมัธยมปลายของโรงเรียนประจำจังหวัดอุบลราชธานี ศรีสะเกษ ยโสธร และอำนาจเจริญ ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน (finite population) โดยมีนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับมัธยมปลายของโรงเรียนประจำจังหวัดอุบลราชธานี ได้แก่ โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช จำนวน 2,241 ราย โรงเรียนศรีสะเกษวิทยาลัย ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 2,278 ราย โรงเรียนยโสธรพิทยาคม ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัดยโสธร จำนวน 1,146 ราย และโรงเรียนอำนาจเจริญ ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัดอำนาจเจริญ จำนวน 1,795 ราย รวมทั้งหมด 7,760 ราย จึงเลือกตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified sampling) และได้ตัวอย่างจากโรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช จำนวน 105 ราย โรงเรียนศรีสะเกษวิทยาลัย จำนวน 108 ราย โรงเรียนยโสธรพิทยาคม จำนวน 68 ราย และโรงเรียนอำนาจเจริญ จำนวน 85 ราย รวมทั้งหมด 366 ราย โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบอาศัยความสะดวก (Convenience sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 7 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยเพศ อายุ ระดับการศึกษา

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรงที่อยู่ในสื่อประกอบด้วยสื่อที่มักมีภาพ ที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ คือสื่อชนิดใด สื่อที่มักมีเสียง ที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ คือสื่อชนิดใด และสื่อที่มักมีเนื้อหา ที่กระทบความรู้สึกโกรธ เกลียด แค้น หรือเศร้า เสียใจอย่างรุนแรง คือสื่อชนิดใด

ส่วนที่ 3 ข้อมูลของประเภทของละครโทรทัศน์ ประกอบด้วย ละครโทรทัศน์ประเภทใดที่มักมีภาพที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ ได้มากที่สุด ละครโทรทัศน์ประเภทใดที่มักมีเสียงที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ ได้มากที่สุด และละครโทรทัศน์ประเภทใดที่มักมีเนื้อหาที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ ได้มากที่สุด

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเลียนแบบการแต่งกายจากดาราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ ประกอบด้วย นักเรียนซื้อเสื้อผ้าตามความต้องการของตนเอง และนักเรียนซื้อเสื้อผ้าตามที่ถูกครอบครองต้องการ เป็นต้น

ส่วนที่ 5 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเลียนแบบการใช้สินค้ามีที่มาจากดาราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ ประกอบด้วย นักเรียนนิยมใช้สินค้าที่มีราคาถูกและมีของแถม และนักเรียนนิยมใช้สินค้าที่มีราคาตามความเหมาะสม และความจำเป็น เป็นต้น

ส่วนที่ 6 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเลียนแบบการใช้ภาษาพูดจากดาราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ ประกอบด้วย นักเรียนใช้ภาษาพูดตามหลักภาษาไทย และนักเรียนไม่เคยใช้ภาษาพูดตามอย่างดาราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์เลย เป็นต้น

ส่วนที่ 7 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเลียนแบบการแสดงออกจากดาราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ ประกอบด้วย นักเรียนมักแสดงออกตามความพอใจของตนเอง และนักเรียนมักแสดงออกตามตามที่ผู้ปกครองต้องการ เป็นต้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

สำหรับข้อมูลเชิงปริมาณ

1. การคำนวณหาข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนที่ 1 ที่มีลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check-List) ใช้วิธีการหาค่าความถี่ (Frequency) แล้วสรุปออกมาเป็นค่าร้อยละ (Percentage)

2. การคำนวณหาข้อมูลรูปแบบที่อยู่ในสื่อของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนที่ 2 ที่มีลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check-List) ใช้วิธีการหาค่าความถี่ (Frequency) แล้วสรุปออกมาเป็นค่าร้อยละ (Percentage)

3. การคำนวณหาข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเลียนแบบของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนที่ 3 - 7 ที่มีลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แล้วสรุปออกมาเป็นค่าเฉลี่ย (Mean: $\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.)

4. การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบที่อยู่ในสื่อกับพฤติกรรมการเลียนแบบ โดยใช้ค่าสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Anova)

สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพ

1. นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ซึ่งอยู่ในรูปแบบบันทึกเสียงอิเล็กทรอนิกส์มาถอดเป็นตัวหนังสือโดยใช้วิธีการจับประเด็นที่สำคัญโดยดึงเฉพาะคำพูดที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ต้องการใช้ในการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analyzing) และพิจารณาร่วมกับการจัดข้อมูลบันทึกขณะสัมภาษณ์

2. เรียบเรียงข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์ โดยจัดลำดับเนื้อหาที่ต้องการวิเคราะห์ เป็นกลุ่มข้อมูลตามประเด็นในกรอบการวิจัย ซึ่งสามารถนำไปตอบวัตถุประสงค์ได้

3. ตรวจสอบความถูกต้อง ความครบถ้วนของข้อมูลทั้งหมดรวบรวมมาได้

4. วิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึก โดยผนวกกับแนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

5. สังเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

6. สรุปผลการวิจัย และอภิปรายผลการวิจัย โดยใช้ผลการวิจัยเชิงคุณภาพตรวจสอบผลการวิจัยเชิงปริมาณ ประกอบกับแนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ผลการวิจัยมีความน่าเชื่อถือ

7. จัดทำข้อเสนอแนะ

3. ผลการวิจัยและอภิปราย

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปสำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 59.30 อายุ 16 ปี ร้อยละ 47.50 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ร้อยละ 33.60 ปรากฏผลดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปสำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	149	40.70
	หญิง	217	59.30
อายุ	ต่ำกว่า 15 ปี	20	5.50
	16 ปี	174	47.50
	17 ปี	126	34.40
	มากกว่า 17 ปี	46	12.60
ระดับการศึกษา	มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4	123	33.60
	มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5	120	32.80
	มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6	123	33.60

2. ข้อมูลความคิดเห็นสำหรับผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความรุนแรงที่อยู่ในสื่อที่มักมีภาพที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ คือสื่อชนิดใด พบว่า สื่อที่มักมีภาพที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือน

อารมณ์ได้แก่ โทรทัศน์ ร้อยละ 50.00 รองลงมาได้แก่ อินเทอร์เน็ต ร้อยละ 25.96 และสื่อที่มักมีภาพที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ น้อยที่สุดได้แก่ ภาพยนตร์ ร้อยละ 24.04 ปรากฏผลดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของสื่อที่มักมีภาพที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์

สื่อ	จำนวน	ร้อยละ
ภาพยนตร์	88	24.04
โทรทัศน์	183	50.00
อินเทอร์เน็ต	95	25.96

3. ข้อมูลความคิดเห็นสำหรับผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความรุนแรงที่อยู่ในสื่อที่มักมีเสียงที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ คือสื่อชนิดใด พบว่า สื่อที่มักมีเสียงที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือน

อารมณ์ ได้แก่ ภาพยนตร์ ร้อยละ 37.70 รองลงมาได้แก่ โทรทัศน์ ร้อยละ 36.89 และสื่อที่มักมีเสียงที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ น้อยที่สุดได้แก่ อินเทอร์เน็ต ร้อยละ 25.41 ปรากฏผลดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของสื่อที่มักมีเสียงที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์

สื่อ	จำนวน	ร้อยละ
ภาพยนตร์	138	37.70
โทรทัศน์	135	36.89
อินเทอร์เน็ต	93	25.41

3. ข้อมูลความคิดเห็นสำหรับผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความรุนแรงที่อยู่ในสื่อที่มักมีเนื้อหาที่กระทบความรู้สึกโกรธ เกลียด แค้น หรือเศร้าเสียใจอย่างรุนแรง คือสื่อชนิดใด พบว่า สื่อที่มักมีเนื้อหาที่กระทบความรู้สึกโกรธ เกลียด แค้น หรือเศร้า เสียใจอย่างรุนแรง ได้แก่ อินเทอร์เน็ต ร้อยละ 39.34 รองลงมาได้แก่ โทรทัศน์ ร้อยละ 36.07 และสื่อ

ที่มักมีเนื้อหาที่กระทบความรู้สึกโกรธ เกลียด แค้น หรือเศร้าเสียใจอย่างรุนแรงน้อยที่สุด ได้แก่ ภาพยนตร์ ร้อยละ 24.59 ปรากฏผลดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของสื่อที่มักมีเนื้อหาที่กระทบความรู้สึกโกรธ เกลียด แค้น หรือเศร้าเสียใจอย่างรุนแรง

สื่อ	จำนวน	ร้อยละ
ภาพยนตร์	90	24.59
โทรทัศน์	132	36.07

อินเทอร์เน็ต	144	39.34
--------------	-----	-------

5. ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามในด้านละครโทรทัศน์ประเภทใดที่มักมีภาพที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ ได้มากที่สุด พบว่า ละครโทรทัศน์ที่มักมีภาพที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ได้มากที่สุด ได้แก่ ละครอาชญากรรมสืบสวน ร้อย

ละ 44.50 รองลงมาได้แก่ ละครแนวลึกลับ และละครแนวชีวิต ร้อยละ 35.20 และร้อยละ 14.50 และละครโทรทัศน์ที่มักมีภาพที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์น้อยที่สุด ได้แก่ ละครแนวอิงประวัติศาสตร์หรืออ้างอิงเรื่องจริง ร้อยละ 5.70 ปรากฏผลดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของละครโทรทัศน์ประเภทใดที่มักมีภาพที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ได้มากที่สุด

ละครโทรทัศน์	จำนวน	ร้อยละ
ละครแนวอิงประวัติศาสตร์หรืออ้างอิงเรื่องจริง	21	5.70
ละครแนวชีวิต	53	14.50
ละครแนวลึกลับ	129	35.20
ละครอาชญากรรมสืบสวน	163	44.50

6. ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามในด้านละครโทรทัศน์ประเภทใดที่มักมีเสียงที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ได้มากที่สุด พบว่า ละครแนวลึกลับ ร้อยละ 57.10 รองลงมาได้แก่ ละครอาชญากรรมสืบสวน และละครแนวชีวิต ร้อยละ 26.20 และร้อยละ

8.50 และละครโทรทัศน์ที่มักมีเสียงที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์น้อยที่สุด ได้แก่ ละครแนวอิงประวัติศาสตร์หรืออ้างอิงเรื่องจริง ร้อยละ 5.70 ปรากฏผลดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของละครโทรทัศน์ประเภทใดที่มักมีเสียงที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ได้มากที่สุด

ละครโทรทัศน์	จำนวน	ร้อยละ
ละครแนวอิงประวัติศาสตร์หรืออ้างอิงเรื่องจริง	30	8.20
ละครแนวชีวิต	31	8.50
ละครแนวลึกลับ	209	57.10
ละครอาชญากรรมสืบสวน	96	26.20

7. ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามในด้านละครโทรทัศน์ประเภทใดที่มักมีเนื้อหาที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ได้มากที่สุด พบว่า ละครอาชญากรรมสืบสวน ร้อยละ 37.20 รองลงมา ได้แก่ ละครแนวลึกลับ และละครแนวชีวิต ร้อยละ 28.70 และ

ร้อยละ 21.90 และละครโทรทัศน์ที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์น้อยที่สุด ได้แก่ ละครแนวอิงประวัติศาสตร์หรืออ้างอิงเรื่องจริง ร้อยละ 12.30 ปรากฏผลดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของละครโทรทัศน์ประเภทใดที่มักมีเนื้อหาที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ได้มากที่สุด

ละครโทรทัศน์	จำนวน	ร้อยละ
ละครแนวอิงประวัติศาสตร์หรืออ้างอิงเรื่องจริง	45	12.30
ละครแนวชีวิต	80	21.90
ละครแนวลึกลับ	105	28.70
ละครอาชญากรรมสืบสวน	136	37.20

8. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่นแบบด้านการแต่งกายจากดาราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ พบว่า ระดับของพฤติกรรมการ

เลียนแบบด้านการแต่งกายจากดาราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์อยู่ในระดับมาก ได้แก่ นักเรียนซื้อเสื้อผ้าตามความต้องการของตนเอง ($\bar{x} = 4.07$) ระดับของ

พฤติกรรมกรรมการเลียนแบบด้านการแต่งกายจากดารารที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ นักเรียนซื้อเสื้อผ้าตามที่ผู้ปกครองต้องการ ($\bar{x} = 2.8$) ระดับของพฤติกรรมกรรมการเลียนแบบด้านการแต่งกายจากดารารที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์อยู่ในระดับน้อย ได้แก่ นักเรียนมักเลือกซื้อเสื้อผ้าตามแบบดารารที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์ ($\bar{x} = 2.32$) นักเรียนชอบแต่งกายตามแบบดารารที่นักเรียนชื่นชอบเท่านั้น ($\bar{x} = 2.19$) นักเรียน

แต่งกายตามอย่างดารารที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์เพราะจะได้เป็นคนทันสมัยเข้ากับเพื่อนได้ ($\bar{x} = 2.04$) นักเรียนใช้เงินส่วนใหญ่ในการแต่งกายตามแบบดารารที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์ ($\bar{x} = 1.87$) และนักเรียนซื้อเครื่องแต่งกายทุกอย่างเพื่อให้เหมือน หรือใกล้เคียงแบบดารารใส่ที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์ ($\bar{x} = 1.82$) ปรากฏผลดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมกรรมการเลียนแบบด้านการแต่งกายจากดารารที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์

พฤติกรรมกรรมการแต่งกาย	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
นักเรียนซื้อเสื้อผ้าตามความต้องการของตัวเอง	4.07	2.67	มาก
นักเรียนซื้อเสื้อผ้าตามที่ผู้ปกครองต้องการ	2.80	1.88	ปานกลาง
นักเรียนมักเลือกซื้อเสื้อผ้าตามแบบดารารที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์	2.32	1.04	น้อย
นักเรียนชอบแต่งกายตามแบบดารารที่นักเรียนชื่นชอบเท่านั้น	2.19	1.11	น้อย
นักเรียนใช้เงินส่วนใหญ่ในการแต่งกายตามแบบดารารที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์	1.87	0.95	น้อย
นักเรียนซื้อเครื่องแต่งกายทุกอย่างเพื่อให้เหมือน หรือใกล้เคียงแบบดารารใส่ที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์	1.82	1	น้อย
นักเรียนแต่งกายตามอย่างดารารที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์เพราะจะได้เป็นคนทันสมัยเข้ากับเพื่อนได้	2.04	1.04	น้อย

9. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการเลียนแบบด้านการใช้สินค้ามีเยื่อจากดารารที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ พบว่า ระดับของพฤติกรรมกรรมการเลียนแบบด้านการใช้สินค้ามีเยื่อจากดารารที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ อยู่ในระดับมาก ได้แก่ นักเรียนนิยมใช้สินค้าที่มีราคาตามความเหมาะสม และความจำเป็น ($\bar{x} = 4.21$) และนักเรียนนิยมใช้สินค้าที่มีราคาถูกและมีของแถม ($\bar{x} = 3.58$) ระดับของพฤติกรรมกรรมการเลียนแบบด้านการใช้สินค้ามีเยื่อจากดารารที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ นักเรียนนิยมใช้สินค้ามีเยื่อ ($\bar{x} = 3.25$) และนักเรียนคิดว่าสินค้าที่มีเยื่อ

ที่ดารารที่พบเห็นจากสื่อละครโทรทัศน์ใช้มีคุณภาพเชื่อถือได้ ($\bar{x} = 2.66$) ระดับของพฤติกรรมกรรมการเลียนแบบด้านการใช้สินค้ามีเยื่อจากดารารที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์อยู่ในระดับน้อย ได้แก่ นักเรียนคิดว่าการซื้อสินค้าที่มีเยื่อตามอย่างดารารที่พบเห็นจากสื่อละครโทรทัศน์ทำให้เป็นคนดูทันสมัย ($\bar{x} = 2.34$) นักเรียนชอบใช้สินค้าที่มีเยื่อตามอย่างดารารใช้ที่พบเห็นจากสื่อละครโทรทัศน์ ($\bar{x} = 2.2$) และนักเรียนคิดว่าการซื้อสินค้าที่มีเยื่อตามอย่างดารารที่พบเห็นจากสื่อละครโทรทัศน์ทำให้เพื่อนยอมรับ ($\bar{x} = 2.04$) ปรากฏผลดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมกรรมการเลียนแบบด้านการใช้สินค้ามีเยื่อจากดารารที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์

พฤติกรรมกรรมการใช้สินค้า	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
นักเรียนนิยมใช้สินค้าที่มีราคาถูกและมีของแถม	3.58	0.93	มาก
นักเรียนนิยมใช้สินค้าที่มีราคาตามความเหมาะสม และความจำเป็น	4.21	0.79	มาก
นักเรียนนิยมใช้สินค้ามีเยื่อ	3.25	0.94	ปานกลาง
นักเรียนชอบใช้สินค้าที่มีเยื่อตามอย่างดารารใช้ที่พบเห็นจากสื่อละครโทรทัศน์	2.20	0.98	น้อย

นักเรียนคิดว่าสินค้าที่มียี่ห้อที่ตราที่พบเห็นจากละครโทรทัศน์ใช้มีคุณภาพเชื่อถือได้	2.66	1.06	ปานกลาง
นักเรียนคิดว่าการใช้สินค้าที่มียี่ห้อตามอย่างตราที่พบเห็นจากละครโทรทัศน์ทำให้เป็นคนดูทันสมัย	2.34	1.09	น้อย
นักเรียนคิดว่าการใช้สินค้าที่มียี่ห้อตามอย่างตราที่พบเห็นจากละครโทรทัศน์ทำให้เพื่อนยอมรับ	2.04	1.06	น้อย

10. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเลียนแบบด้านการใช้ภาษาพูดจากตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ พบว่า ระดับของพฤติกรรมการเลียนแบบด้านการใช้ภาษาพูดจากตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์อยู่ในระดับมาก ได้แก่ นักเรียนใช้ภาษาพูดตามหลักภาษาไทย ($\bar{x} = 3.65$) ระดับของพฤติกรรมการเลียนแบบด้านการใช้ภาษาพูดจากตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ นักเรียนเคยพูดเลียนแบบภาษาพูดของตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ ($\bar{x} = 3.05$) นักเรียนพูดตามอย่างตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ทุกครั้งที่ได้ยินคำศัพท์ที่แปลกใหม่ ($\bar{x} = 2.89$) นักเรียนไม่เคยใช้ภาษาพูดตามอย่างตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ ($\bar{x} = 2.72$) และนักเรียนใช้ภาษาพูดตามอย่างตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ โดยที่ไม่

ทราบความหมายที่แท้จริง ($\bar{x} = 2.54$) ระดับของพฤติกรรมการเลียนแบบด้านการใช้ภาษาพูดจากตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์อยู่ในระดับน้อย ได้แก่ นักเรียนคิดว่าการใช้ภาษาพูดตามอย่างตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ทำให้เป็นคนทันสมัย ($\bar{x} = 2.32$) และนักเรียนคิดว่าการใช้ภาษาพูดตามอย่างตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ทำให้เพื่อนยอมรับ ($\bar{x} = 2.08$)

ปรากฏผลดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการเลียนแบบด้านการใช้ภาษาพูดจากตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์

พฤติกรรมการใช้ภาษา	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
นักเรียนใช้ภาษาพูดตามหลักภาษาไทย	3.65	0.88	มาก
นักเรียนไม่เคยใช้ภาษาพูดตามอย่างตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์	2.72	0.97	ปานกลาง
นักเรียนเคยพูดเลียนแบบภาษาพูดของตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์	3.05	1.88	ปานกลาง
นักเรียนพูดตามอย่างตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ทุกครั้งที่ได้ยินคำศัพท์ที่แปลกใหม่	2.89	1.11	ปานกลาง
นักเรียนใช้ภาษาพูดตามอย่างตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ โดยที่ไม่ทราบความหมายที่แท้จริง	2.54	1.08	ปานกลาง
นักเรียนคิดว่าการใช้ภาษาพูดตามอย่างตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ทำให้เพื่อนยอมรับ	2.08	1.01	น้อย
นักเรียนคิดว่าการใช้ภาษาพูดตามอย่างตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ทำให้เป็นคนทันสมัย	2.32	2.02	น้อย

11. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเลียนแบบด้านการแสดงออกจากตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ พบว่า ระดับของพฤติกรรมการเลียนแบบด้านการแสดงออกจากตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ อยู่ในระดับมาก ได้แก่ นักเรียนมักแสดงออกตามความพอใจของตนเอง ($\bar{x} = 3.81$) ระดับ

ของพฤติกรรมการเลียนแบบด้านการแสดงออกจากตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ นักเรียนมักแสดงออกตามที่ผู้ปกครองต้องการ ($\bar{x} = 2.79$)

ระดับของพฤติกรรมการเลียนแบบด้านการแสดงออกจากตราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์ อยู่ในระดับน้อย ได้แก่ นักเรียนมักแสดงออกตามแบบตราที่

นักเรียนชื่นชอบเท่านั้น ($\bar{x} = 2.34$) นักเรียนมักแสดงออกตามแบบดาราที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์ ($\bar{x} = 2.17$) นักเรียนมักแสดงออกเพื่อให้เหมือนหรือใกล้เคียงแบบดาราใส่ที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์ ($\bar{x} = 2.02$) และตารางที่ 11 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการเล่นแบบการแสดงออกจากดาราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์

นักเรียนมักแสดงออกตามอย่างดาราที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์เพราะจะได้เป็นคนทันสมัยเข้ากับเพื่อนได้ ($\bar{x} = 1.97$) ปรากฏผล ดังตารางที่ 11

พฤติกรรมการเล่นแสดงออก	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
นักเรียนมักแสดงออกตามความพอใจของตนเอง	3.81	0.87	มาก
นักเรียนมักแสดงออกตามที่ผู้ปกครองต้องการ	2.79	0.93	ปานกลาง
นักเรียนมักแสดงออกตามแบบดาราที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์	2.17	1.42	น้อย
นักเรียนมักแสดงออกตามแบบดาราที่นักเรียนชื่นชอบเท่านี้	2.34	1.18	น้อย
นักเรียนมักแสดงออกเพื่อให้เหมือน หรือใกล้เคียงแบบดาราใส่ที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์	2.02	1.03	น้อย
นักเรียนมักแสดงออกตามอย่างดาราที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์เพราะจะได้เป็นคนทันสมัยเข้ากับเพื่อนได้	1.97	1.03	น้อย

12. ผลการทดสอบสมมติฐานความรุนแรงที่อยู่ในสื่อที่มีภาพที่ทำให้ตกใจ จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเล่นแบบด้านการแสดงออกที่แตกต่างกัน พบว่าพฤติกรรมการเล่นแบบด้านการแสดงออกมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวนตารางที่ 12 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบสื่อต่างกันจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการแสดงออกที่แตกต่างกัน

2 ข้อ ได้แก่ นักเรียนมักแสดงออกตามแบบดาราที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์ และนักเรียนมักแสดงออกตามแบบดาราที่นักเรียนชื่นชอบเท่านี้ ปรากฏผลดังตารางที่ 12

พฤติกรรมการเล่นแสดงออก	ภาพยนตร์		โทรทัศน์		อินเทอร์เน็ต		Sig.
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	
นักเรียนมักแสดงออกตามความพอใจของตัวเอง	3.88	0.88	3.72	0.88	3.65	0.83	0.72
นักเรียนมักแสดงออกตามที่ผู้ปกครองต้องการ	2.75	0.97	2.80	0.94	2.82	0.80	0.91
นักเรียนมักแสดงออกตามแบบดาราที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์	2.03	0.92	2.20	1.04	2.15	1.02	0.50*
นักเรียนมักแสดงออกตามแบบดาราที่ชื่นชอบเท่านี้	2.26	1.16	2.40	1.23	1.19	1.02	0.01*
นักเรียนมักแสดงออกเพื่อให้เหมือนหรือใกล้เคียงแบบดาราใส่ที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์	1.97	1.08	2.04	1.01	0.96	0.91	0.09
นักเรียนมักแสดงออกตามอย่างดาราที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์จะได้เป็นคนทันสมัย	1.92	1.00	2.04	1.07	1.01	1.03	0.64

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับของพฤติกรรมการเล่นแบบด้านแสดงออกจำแนกตามสื่อที่มีภาพที่ทำให้ตกใจ พบว่าพฤติกรรมการแสดงออกจำแนกตามสื่อที่มีภาพที่ทำให้

ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ คือสื่อชนิดใดเป็นรายคู่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 คู่ ได้แก่ ความรุนแรงที่อยู่ในสื่อโทรทัศน์มีผลต่อ

พฤติกรรมการเล่นแบบด้านการแสดงออกมากกว่าความรุนแรงที่อยู่ในสื่อภาพยนตร์ปรากฏผล ดังตารางที่ 13 ตารางที่ 13 แสดงค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับของพฤติกรรมการเล่นแบบด้านการแสดงออกจำแนกตามสื่อที่มักมีภาพที่ทำให้ตกใจ เป็นรายคู่

สื่อที่มักมีภาพ ที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์	$\bar{x}$	ภาพยนตร์	โทรทัศน์	อินเทอร์เน็ต
		3.88	3.72	3.65
ภาพยนตร์	3.88	-	0.17*	0.12
โทรทัศน์	3.72	-	-	0.52
อินเทอร์เน็ต	3.65	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับของพฤติกรรมการเล่นแบบด้านการแสดงออกจำแนกตามสื่อที่มักมีภาพที่ทำให้ตกใจ พบว่าพฤติกรรมการเล่นแบบด้านการแสดงออกจำแนกตามสื่อที่มักมีภาพที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ คือสื่อชนิดใดเป็นรายคู่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 2 คู่ ได้แก่ ความรุนแรงที่อยู่ในสื่อโทรทัศน์มีตารางที่ 14 แสดงค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับของพฤติกรรมการเล่นแบบด้านการแสดงออกจำแนกตามสื่อที่มักมีภาพที่ทำให้ตกใจ เป็นรายคู่

ผลต่อพฤติกรรมการเล่นแบบด้านการแสดงออกที่ทำให้ นักเรียนมักแสดงออกตามแบบดาราที่นักเรียนชื่นชอบเท่า นั้นมากกว่าความรุนแรงที่อยู่ในสื่อภาพยนตร์ และ ความรุนแรงที่อยู่ในสื่อโทรทัศน์มีผลต่อพฤติกรรมการเล่นแบบด้านการแสดงออกที่ทำให้นักเรียนมักแสดงออกตามแบบดาราที่นักเรียนชื่นชอบเท่า นั้นมากกว่าความรุนแรงที่อยู่ในสื่ออินเทอร์เน็ต ปรากฏผลดังตารางที่ 14

สื่อที่มักมีภาพ ที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์	$\bar{x}$	ภาพยนตร์	โทรทัศน์	อินเทอร์เน็ต
		3.88	3.92	3.65
ภาพยนตร์	3.88	-	0.14*	0.12
โทรทัศน์	3.92	-	-	0.26*
อินเทอร์เน็ต	3.65	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

13. ผลการทดสอบสมมติฐานความรุนแรงที่อยู่ในสื่อที่มักมีเสียงที่ทำให้ตกใจ จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเล่นแบบด้านการแสดงออกที่แตกต่างกัน พบว่าพฤติกรรมการเล่นแบบด้านการแสดงออกมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 ข้อ ได้แก่ นักเรียนมักแสดงออกตามความพอใจของตนเอง ปรากฏผลดังตารางที่ 15

ตารางที่ 15 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบสื่อต่างกันจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการแสดงออกที่แตกต่างกัน

พฤติกรรมการแสดงออก	ภาพยนตร์		โทรทัศน์		อินเทอร์เน็ต		Sig.
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	
นักเรียนมักแสดงออกตามความพอใจของตัวเอง	3.92	0.83	3.65	0.84	3.65	0.94	0.02*
นักเรียนมักแสดงออกตามที่ผู้ปกครองต้องการ	2.82	0.92	2.73	0.95	2.81	0.79	0.86
นักเรียนมักแสดงออกตามแบบดาราที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์	2.21	1.72	2.08	1.07	2.23	1.04	0.84
นักเรียนมักแสดงออกตามแบบดาราที่ชื่นชอบเท่านั้น	2.32	1.12	2.31	1.28	2.25	1.07	0.49
นักเรียนมักแสดงออกเพื่อให้เหมือนหรือใกล้เคียงแบบดาราใส่ที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์	2.06	1.03	1.98	1.06	1.95	0.92	0.81
นักเรียนมักแสดงออกตามอย่างดาราที่เห็นจากสื่อละครโทรทัศน์จะได้เป็นคนทันสมัย	1.96	0.93	1.99	1.14	2.02	1.05	0.93

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของ Scheffe พบว่า ความรุนแรงที่อยู่ในสื่อโทรทัศน์ มีผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกของนักเรียนตามความตารางที่ 16 แสดงค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับของพฤติกรรมแสดงออกจำแนกตามสื่อที่มีผลเสียที่ทำให้ตกใจ เป็นรายคู่

พอใจของตนเองมากกว่าความรุนแรงที่อยู่ในสื่อภาพยนตร์ ปรากฏผล ดังตารางที่ 16

สื่อที่มีผลเสียที่ทำให้ตกใจ	$\bar{x}$	ภาพยนตร์	โทรทัศน์	อินเทอร์เน็ต
หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์		3.65	3.92	3.65
ภาพยนตร์	3.65	-	0.27*	0.27
โทรทัศน์	3.92		-	0.01
อินเทอร์เน็ต	3.65			-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. อภิปรายผลการวิจัย

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 16 ปี ระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สื่ออินเทอร์เน็ตจะเป็นสื่อที่มีภูมิภาพ และเนื้อหาที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ สำหรับสื่อภาพยนตร์จะเป็นสื่อที่มีผลเสียที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ ละครอาชญากรรมสืบสวนมักมีภาพและเนื้อหาที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ ได้มากที่สุด ละครแนวลึกลับมักมีผลเสียที่ทำให้ตกใจ หวาดเสียว สะเทือนอารมณ์ ได้มากที่สุด นักเรียนมักซื้อเสื้อผ้าตามความต้องการของตนเองอยู่ในระดับมาก พฤติกรรมการ

เลียนแบบการใช้สินค้ามีเยื่อจากดาราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง นิยมใช้สินค้าที่มีราคาตามความเหมาะสม และความจำเป็น และนิยมใช้สินค้าที่มีราคาถูกและมีของแถม พฤติกรรมการเลียนแบบการใช้ภาษาพูด การแสดงออกจากดาราที่พบเห็นในสื่อละครโทรทัศน์โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก นักเรียนมักแสดงออกตามแบบดาราที่เห็นตามแบบละครสื่อโทรทัศน์ และนักเรียนมักแสดงออกตามแบบดาราที่นักเรียนชื่นชอบเท่านั้น และความรุนแรงที่อยู่ในสื่อโทรทัศน์มีผลต่อพฤติกรรมการเลียนแบบด้านการแสดงออกมากกว่าสื่อภาพยนตร์ และความรุนแรงที่อยู่ใน

สื่อโทรทัศน์มีผลต่อพฤติกรรมการเล่นแบบด้านการแสดงออกที่ทำให้เด็กเรียนมักแสดงออกตามแบบดาราที่นักเรียนชื่นชอบเท่านั้นมากกว่าสื่อภาพยนตร์และสื่ออินเทอร์เน็ต ความรุนแรงที่อยู่ในสื่อโทรทัศน์มีผลต่อพฤติกรรมการเล่นแบบด้านการแสดงออกของนักเรียนมากกว่าสื่อภาพยนตร์ นักเรียนมักแสดงออกตามแบบดาราที่เห็นตามแบบละครสื่อโทรทัศน์ และนักเรียนมักแสดงออกตามแบบดาราที่นักเรียนชื่นชอบเท่านั้นมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ความรุนแรงที่อยู่ในสื่อโทรทัศน์มีผลต่อพฤติกรรมการเล่นแบบด้านการแสดงออกมากกว่าสื่อภาพยนตร์ และความรุนแรงที่อยู่ในสื่อโทรทัศน์มีผลต่อพฤติกรรมการเล่นแบบด้านการแสดงออกที่ทำให้เด็กเรียนมักแสดงออกตามแบบดาราที่นักเรียนชื่นชอบมากกว่าสื่อภาพยนตร์และสื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวได้สอดคล้องกับงานวิจัยของพริสซิลลา ออฟเฟนฮอย และอลิซ บูชาลเตอร์ (Priscilla Offenhauer and Alice Buchalter, 2011) ที่พบว่าสื่อโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความรุนแรงของเยาวชนโดยเฉพาะในครอบครัวยากจนที่พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาเอาใจใส่เลี้ยงดูลูก เนื่องจากมีแต่ทำงานหาเงินเลี้ยงครอบครัว ทำให้เยาวชนรับชมความรุนแรงที่อยู่ในสื่อโทรทัศน์โดยไม่มีผู้คอยให้คำอธิบายถึงความถูกต้องด้านจริยธรรมทำให้เนื้อหาและพฤติกรรมความรุนแรงเหล่านั้นส่งผลให้เกิดทัศนคติและพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม โดยเห็นว่าพฤติกรรมที่แสดงผ่านสื่อโทรทัศน์เหล่านั้นเป็นตัวอย่งที่ดี นอกจากนี้ยังได้สอดคล้องกับงานวิจัยของแคริก เอ แอนเดอร์สัน (Craig A. Anderson, 2003) ที่พบว่าความรุนแรงของสื่อจากโทรทัศน์ได้เพิ่มความเป็นไปได้ของพฤติกรรมความรุนแรงและความก้าวร้าวทั้งในทันทีและในระยะยาว รวมทั้งยังได้สอดคล้องกับงานวิจัยของสมาคมกุมารแพทย์ของสหรัฐอเมริกา (The American Academy of Pediatrics, 2011) ที่พบว่าสื่อโทรทัศน์ต่างๆ ที่จะให้เด็กดูควรจะเป็นเรื่องที่ไม่มีความรุนแรงเท่านั้น

5. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบว่าสื่อโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเล่นแบบด้านการแสดงออกของนักเรียนมากกว่าสื่ออื่นๆ ดังนั้นเพื่อเป็นการควบคุมดูแลเยาวชนควรนำนโยบายในการกำหนดเนื้อหาภาพ และเสียง มีผลกับการควบคุมการผลิตของสถานีโทรทัศน์แต่ละช่องว่าละครจะไม่มีเนื้อหา ภาพ และเสียง ตามที่นโยบายห้ามไว้ เช่น เน้นความรุนแรง ลามก

อนาจาร เป็นต้น โดยแต่ละสถานีก็จะมีผู้ควบคุมของแต่ละสถานี ซึ่งผู้กำกับละครของแต่ละสถานีโทรทัศน์จะต้องทราบแนวทางปฏิบัติของผู้ควบคุมในแต่ละสถานี ถึงจะสามารถผลิตผลงานออกมาได้ตามกฎระเบียบของแต่ละสถานีโทรทัศน์ยึดถือเป็นแนวทาง นอกจากนี้ปัญหาหลักอยู่ที่แต่ละสถานีมีผู้ควบคุมที่มีวิจรรย์ญาณแตกต่างกันเนื้อหาเดียวกัน บางสถานีเห็นว่าเหมาะสม บางสถานีเห็นว่าไม่เหมาะสม อาจจะเนื่องจากสถานะภาพของแต่ละสถานีโทรทัศน์ที่แตกต่างกัน บางแห่งเป็นสถานีบันเทิงก็ต้องการให้เนื้อหาละครมีความเข้มข้นโดดเด่น ต้องมีเนื้อหาเร้าแรง เร้าร้อน เพื่อดึงดูด บางสถานีเป็นสถานีข่าวสารคดีก็จะผลิตละครน้ำดีที่มีเนื้อหาไม่สร้างความรุนแรงเร้าร้อน แต่แฝงด้วยสาระคุณธรรม แต่สุดท้ายไม่มีใครคนดูเพราะน่าเบื่อไม่สร้างความบันเทิง สุดท้ายแล้วเราต้องมาดูบริบทสังคมสื่อบ้านเราจากละครที่เราผลิตเป้าหมายของเราคืออะไร เราจะได้ออกแบบ มาตรการควบคุม และ วิธีการควบคุมที่ตรงกับบริบทของสังคมเรา ซึ่งปัจจุบันอาจจะยังควบคุมได้ไม่เพียงพอ ไม่สร้างความเป็นธรรมให้กับทุกฝ่ายในสังคมการผลิตละครโทรทัศน์ ดังนั้นทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องควรจะมีการบูรณาการร่วมกันเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว

6. กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี อาจารย์ที่ปรึกษาทุกท่าน และผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน ที่ช่วยเหลืองานวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

7. บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กนกพร จันทเวช. (2550). การเปิดรับชมละครโทรทัศน์มีผลต่อพฤติกรรมการเล่นแบบบุคลิกภาพของนักศึกษา. (วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง).
- กาญจนา แก้วเทพ. (2543). สื่อมวลชน: ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์เอ็ดดิชั่นเพรสโปรดักส์.
- กานดา จันทรมหา. (2555). บทบาทตัวร้ายละครโทรทัศน์ที่มีผลต่อพฤติกรรมการเล่นแบบของวัยรุ่นไทย ในกรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง).

- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2542). **การวิเคราะห์สถิติ : สถิติเพื่อการตัดสินใจ**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ขจีรัตน์ หินสุวรรณ. (2542). **การวิเคราะห์การเขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชน: บทเรียนจากงานของสมสุข กัลป์จายุก**. (วิทยานิพนธ์ นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- จิตรา จิตรานุกูล. (2546). **หลักการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์**. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต คณะวิทยาการจัดการ.
- ดวงอมร พิทักษ์ธรรม. (2550). **การเลียนแบบละครโทรทัศน์ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร**. (วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง).
- ธนวุฒิ เศรษฐหิ. (2554). **การศึกษาพฤติกรรมการเลียนแบบคิลปินต้นแบบละครโทรทัศน์ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยกรุงเทพ**. นิเทศศาสตรมหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ธีรวุฒิ เอกะกุล. (2543). **ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. อุบลราชธานี: สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี
- เบญจจา รักพงษ์. (2542). **การเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมของวัยรุ่นในเขตเมือง**. (วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- ปภัทกร ปรีดาซ้ชวาล. (2556). **การยอมรับและพฤติกรรมการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อบันเทิงเกาหลีของวัยรุ่นไทย**. (วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์).
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525**. กรุงเทพมหานคร: ผู้แต่ง.
- วิรัช วิรัชนิภาวรรณ. (2554). **การบริหารจัดการและการบริหารยุทธศาสตร์ของหน่วยงานของรัฐ**. กรุงเทพมหานคร: โพรเพช.
- วิโรจน์ อารีย์กุล. (2545). **การดูแลสุขภาพเด็กวัยรุ่น: วิชียุทธศาสตร์ ฉบับที่ 22 ประจำเดือนพฤษภาคม – สิงหาคม**. กรุงเทพมหานคร: วิชียุทธ จำกัด.
- ศรัญญา ชูเพ็ง. (2556). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเลียนแบบของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร**. (วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง).
- สมคิด บางโม. (2551). **องค์กรและการจัดการ (Organization and Management)**. พิมพ์ครั้งที่ 5 ปรับปรุงแก้ไข. กรุงเทพมหานคร: พิมพ์ดีการพิมพ์
- สมยศ นาวิการ. (2546). **การบริหารและพฤติกรรมองค์กร**. (พิมพ์ครั้งที่ 3) กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.
- สุพัฒน์ ไตรวิจักษณ์ชัยกุล. (2551). **พฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นไทย**. เชียงใหม่: สถาบันวิจัยสังคมมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุภาวิณี บัวบาน. (2549). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเลียนแบบดาราดาราและนักร้องของวัยรุ่น**. (วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง).
- สุเทพ พงศ์ศรีวัฒน์. (2544). **ภาวะผู้นำ: ทฤษฎีและปฏิบัติ**. เชียงราย: สถาบันราชภัฏเชียงราย.
- อนันวิช แก้วจำนง. (2554). **หลักการจัดการ (The Principles of Management)**. พิมพ์ครั้งที่ 3. สงขลา: นำศิลป์โฆษณา
- อนันท์ ปันยารชุน. (2541). **ธรรมาธิบาลในภาคธุรกิจ: นานาทัศนะว่าด้วยการบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี**. นนทบุรี: สำนักงานข้าราชการพลเรือน.
- ปัทมาภรณ์ สุขสมโสด. (2551). **ละครโทรทัศน์ที่มีผลต่อการเลียนแบบของเด็กวัยรุ่นตอนต้น**. (วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง).
- สิริโยธยา ณ นคร. (2550). **ละครโทรทัศน์ที่มีผลต่อพฤติกรรมการเลียนแบบของสตรีวัยทำงาน**. (วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, (สื่อสารมวลชน) มหาวิทยาลัยรามคำแหง).

ภาษาอังกฤษ

- Certo, S.C. (1994). **Modern Management**. New York: Prentice Hall.
- Craip A. Andersun (2003). **The Influence of Media Violence on Youth**. Psychological Science in the Public Interest. Vol. 4, No. 3, December 2003.
- Schermerhorn. (2002). **Management**. 7th ed. New York: John Wiley and Son.
- Stogdill. (1974). **R.M.Handbook of Leadership**. New York: The Free Press.